

au creat spectacolului o ambianță aerată. Atmosfera a fost creată însă aproape exclusiv prin instrumentele proprii artei interpretative. Actorii-studenți au știut deopotrivă să se transpună cu ușurință, cu precizie și rapiditate în pielea unor personaje (tipuri comice sau lirice de mare diversitate) ca și, în expresive grupaje, să sugereze diferite elemente ale naturii (râuri, păduri, nopți pline de mister). Demonstrațiile de virtuozitate extinse până la amuzante „soluții” în materializarea scenică a abstracțiunilor, în sugerarea, de pildă, a trecerii timpului (printr-o simplă rotire a trupurilor), departe de a fi fost poante „în sine”, s-au subordonat preocupării de a sublinia vizual ideea, de a da culoare și pondere imaginii cuprinse în cuvânt. Suita acestor ingenioase rezolvări vorbește despre însușirea de către studenți a diferitelor discipline legate de desăvârșirea psihofizică a actorului de teatru modern: gimnastică, pantomimă, cântec, dans, interpretare propriu-zisă. Despre acest lucru vorbesc și trecerile brusce și precise de tonalitate, de ritmuri, sublinierea, cu multiple nuanțe, a gamei de sentimente tragicomice, alunecarea subtilă din real în imaginar. Armonioasa sincronizare a intențiilor regiei cu capacitatea de realizare a interpretelor a născut un spectacol deosebit de vesel, în care notele de bonomie se îmbină cu ironia, cu darul de a converti chiar și licențiosul în grațios.

Notăm numele celor opt interpreți dotați cu un remarcabil talent pentru a le urmări evoluția: Mircea Diaconu, Margareta Krauss, George Mihăiță în primul rînd, și apoi Gelu Nițu, Mircea Bibac, Ion Colomicș, Nina Zăinescu și Carmen Strujac.

Stagiunea de la „Cassandra” s-a deschis într-un ceas bun!

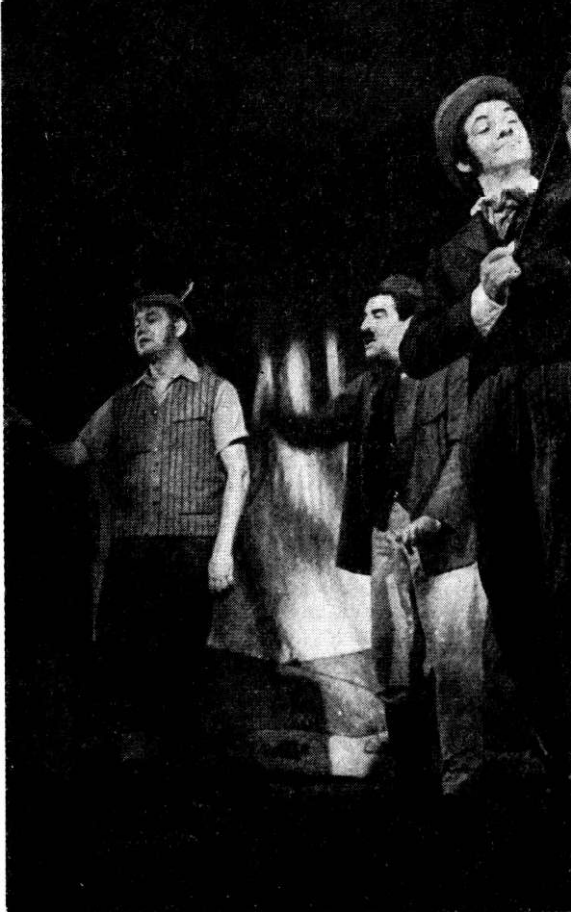
V. D.

TEATRUL EVREIESC

LUMPA CIUS VAGABUNDUS

de J. N. Nestroy

După ce, ani de zile, un anumit sector al literaturii dramatice a fost, practic, relegat în compartimentul care în limba de specialitate se numește „infernul bibliotecii”, binuie azi, la noi și aiurea, furia reluărilor, a prelucrărilor „marilor succese de altădată”, în toate formele și formulele posibile, cu alte

Samy Godrich (Leim), Mano Koppel (Knierim) și Carol Marcovici (Zwirn)

cuvinte „remake”. De la Feydeau la Valjan, de la *Săracul Gică* la Feydeau, toate aceste re-montări ne invită tot mai stăruitor la confruntări, la verificarea unor sentințe vechi. Nimic de zis, și am întâmpinat cu bucurie cele câteva adevărate „morceaux de roi” care ni s-au înfățișat. Numai că, înainte de a ne pofti în tricliniul artistic, cuvine-se ca amfizionul să cerceteze el însuși, și cu toată luarea aminte, dacă învechirea a lucrat degradînd sau îmbobînd, dacă, altfel zicînd, respectivul „mare succes de altă dată” se datorește unor reale valori, în stare să-l permanentizeze pe sute și sute de ani, sau unui actor pe atunci cu priză la public, unei mode, unor elemente efemere și ireversibile. „Distinguo” pe care, din păcate, nu l-au făcut cei ce ne prezintă azi, comedia muzicală a lui Nestroy.

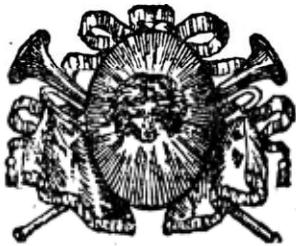
Trei hoinari, dintre care unul etiloman și altul erotoman, ciștigă o sumă uriașă la lo-

TEATRUL DIN BRAȘOV LA BRAȘOV, L-AM REGĂSIT PE CARAGIALE

terie. În vreme ce al treilea se gospodărește frumușel la casa lui, ceilalți doi își riscipesec ciștiștigul. La reîntâlnirea stabilită, fiecare face apologia monomaniei sale, spre a se converti, apoi, brusc, în ultimele două-trei replici, și a porcede pe calea muncii, a cinstei și a virtuții. Ce va fi determinat, odinioară, succesul piesei (programul de sală ne informează că „acest succes se datorește cu deosebire faptului că prezența în *Lumpaci* a burgheziei în ascensiune din preajma marilor revoluții ale anului 1848 apăsarea în ochii spectatorilor ca o vehementă criticare împotriva rânduieilor feudale perimate, împotriva unei aristocrații care...” etc., etc.) nu ne apare de loc împede din confruntarea cu ea. azi. O muzică oarecare, o intrigă puerilă, personaje schematice și inconsistente / sînt pretextul debitării unui text lipsit de vervă, cu un umor contrafăcut, cu glume răsuflate, și de un gust cît se poate de îndoielnic. („Îmi pare rău că nu pot fi astăzi cu voi aici” citește bătrînul Hobelman scrisoarea lăsată de „timplar” înainte de a pleca. „Cum spui că nu ești aici, cînd ești lingă moi și citești”, îl întrerupe unul din ascultători. „Păi nu eu, el scrie asta în scrisoare” răspunde bătrînul și reia lectura, spre a fi din nou întrerupt cu același „spirit” și nu o dată, nu de două ori, ci de vreo șase sau șapte ori, pînă te cuprinde stenahoria).

Evoluind în decorurile și costumele de o agreabilă și elegantă policromie realizate de Puiu Ganea, și în sunetele unei orchestre cam neconvingătoare, condusă de Eugen Kofler, numeroasa echipă de actori, în frunte cu Mano Rippel (Cizmarul Knierim), Carol Marcovici (Croitorul Zwirn), Samy Godrich (Timplarul Leim), îndrumată (regia Mauriciu Sekler, artist emerit) spre un joc de factură burlescă, n-a făcut, subliniind și în groșind (lectura la cască a Olgăi Brateș s-ar fi convenit, în schimb, mai puțin „albă”) decît să dea și mai necruțător la iveală, sărăcia de idei și de umor a unui spectacol situat mult sub nivelul repertoriului și al prestigiului artistic al valorosului colectiv din strada Iuliu Barasch.

Radu Albala

Intr-adevăr. l-am regăsit.

Așa cum nu-l mai întilnisem de mult, pe neîntrecutul meșter al cuvintului.

Așa cum a vrut el să lase moștenire vrăjitoarea asta a cuvîntului de teatru — s-o transmită din generație în generație — ca să se știe ce înseamnă, în dialogul rostit pe scenă, expresia unică — expresia care nu poate fi în nici un fel înlocuită și care, mai ales, nu poate fi jertfită pentru gloria brutală a unui gest trivial, oricît răsunet ar avea el în hohotele vulgare ale publicului.

Dacă l-am regăsit în adevăr pe Caragiale la Brașov — așa cum îl cunoșteam (mă refer la O noapte furtunoasă) din interpretarea unui Ion Petrescu, Ion Brezeanu, unei Maria Ciucurescu sau Maria Gurgea — e datorată în primul rînd respectului pe care îl are Sică Alexandrescu pentru această expresie unică a marelui meșter, expresie care s-a ales, ca viii dintre morți, din înverșunata bătălie a cuvintelor, așa cum și-a lăsat ea sutele de urme pe manuscrisele lui.

Primul succes de carieră — pe care l-a cunoscut acum cîțiva ani pe scena Naționalului după „căderile” din trecut, hulita D-ale carnavalului — s-a datorat tot respectului cu care același regizor a scos în evidență suculența textului lui Caragiale,

Paul Lavric (Conul Leonida) și Marcel Angheliescu (Coana Efimița)

